

[Dagmar Mørk Jensen]

vil jeg tillade mig at minde om, at det udvalg om børns dagligdag, som vi har talt om, blev nedsat af ministeren på grundlag af en dagsorden fra Folketinget. Medlemmerne blev udpeget som repræsentanter for forskellige foreninger. Der var Kommunernes Landsforening, Københavns og Frederiksberg Kommuner, Børne- & Ungdomspædagogernes Landsforbund, Pædagogisk Medhjælper Forbund, Dansk Kommunal Arbejderforbund, Landsforeningen af forældre til børn i daginstitutioner, Daginstitutionernes Landsorganisation, og jeg kunne blive ved. Og det er klart, at denne rapport er resultatet af de pågældende organisationers opfattelse. Og jeg er heller ikke i tvivl om, at fru Kirsten Lee som repræsentant i dette udvalg har delt opfattelsen på mange områder, men det er ikke sikkert, hun har delt opfattelsen af prioriteringen – det tør jeg ikke svare for.

Men for at komme tilbage til dette med, at det ikke må gå ud over børnene: Nej, men vi er heller ikke interesseret i, at de forbedringer, vi skaffer for børnene, rammer lige nøjagtig de samme børns forældre.

(Kort bemærkning).

Lizzie Lichtenberg (KF):

Fru Jytte Hilden nævnte i sin takketale, at der måske for mit vedkommende kunne være en lille smule, for ikke at sige meget stor, misforståelse med hensyn til, hvad det socialdemokratiske parti egentlig mente, på baggrund af udsagn fra forskellige prominente mennesker. Jeg kunne have ønsket mig, at den redegørelse, fru Jytte Hilden her gav for Socialdemokratiets synspunkter, også fremgik af bemærkningerne til selve beslutningsforslag nr. B 100, for der står jo tydeligt, hvor man har gjort omhyggeligt rede for de forskellige beløb, der skal falde som merudgifter, at de skal finansieres af staten, og det plejer at være lig med, at de skal finansieres over skatterne. Der står ikke noget om, at det skal være inden for de forskellige rammer på de forskellige års finanslove, som fru Jytte Hilden påstod i sin sidste bemærkning her. Der står ikke noget om, at det ikke netop skal ske gennem en ekstra skatteudskrivning, tværtimod, og det kan kun opfattes således. Da også børnefamilierne er skatteydere, også skal betale bolig, også skal betale renteudgifter osv., må vi have et samlet overblik, når vi behandler børnefamiliernes økonomi. Men jeg kunne forstå på fru

Jytte Hildens indlæg, at det netop er det, vi skal diskutere sammen, og det kan kun glæde mig overordentlig meget, fordi det så ikke bliver det meget snævre område, man rent faktisk lægger på bordet her i dag.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Der er to ting, fru Jytte Hilden sagde, som kalder mig herop. For det første understregningen af, at der nu var stor enighed i Socialdemokratiet. Det er jeg da glad for at få at vide, for det har måske været lidt vanskeligt at forstå for os andre med de mange forskellige meldinger, der er kommet fra Socialdemokratiet om dette og hint.

Men jeg vil gerne vide, om denne store enighed også omfatter borgmestrene i de socialdemokratiske styrede kommuner, altså om det betyder, at fru Jytte Hilden her vil kunne sige til f.eks. københavnere: I kan være trygge; hvis vi får dette forslag igennem om, at den højeste grænse, forældrene må betale, er 25 pct., vil der ikke komme et forslag fra Pelle Jarmer i København om, at taksterne i institutioner nu nødvendigvis skal sættes op til disse 25 pct.

Dette spørgsmål stiller jeg, fordi jeg ser den fare i forslaget, at man vil udnytte situationen til at gå helt op. Hvis man kan give en sådan klar melding, er en lang række af mine betænkeligheder ved forslaget fejlet af bordet, og så betragter jeg det som et ganske lille haneffed i den rigtige retning.

Derudover blev jeg måske lidt bekymret, da jeg hørte, at Socialdemokratiet ikke har dårlig samvittighed over den finanslov, de har været med til at bære igennem Tinget, for det tyder jo på, at de er lidt skruppelløse, når de ikke vil erkende, at det igen var en finanslov, der vendte den tunge ende nedad.

(Kort bemærkning).

Merethe Due Jensen (KRF):

Fru Jytte Hilden nævnte spørgsmålet om, hvad det vil koste, hvis forældrene skulle ligestilles økonomisk. Der har været mange regneksempler på, hvad det vil koste, og jeg vil ikke trække debatten ud ved at gennemgå disse regnestykker, men blot sige, at det er en umulighed at måle børns tryghed og trivsel statistisk. Økonomisk ligestilling vil være en investering i børn og i en god fremtid.